EDIȚIA A XX-A

A TURNEULUI U.E.F.A.

TURNEUL PARADOXURILOR

ȘI AL REZULTATELOR CONTRADICTORII

BILANȚUL EDIȚIEI JUBILIARE

GRUPA A: Bulgaria — Polonia 2—1, Turcia — Belgia 4—0, Polonia — Turcia 1—0, Bulgaria — Belgia 3—0, Turcia — Bulgaria 1—0, Polonia — Belgia 3—0.

CLASAMENT: 1. Turcia 4 p (5—1); 2. Bulgaria 4 (5—2); 3. Polonia 4 (5—2); 4. Belgia 0.

GRUPA B: Franța — R. F. a Germaniei 1—0, Ungaria — Austria 3—0, R.F. a Germaniei — Austria 2—1, Ungaria — Franța 2—0, R.F. a Germaniei — Ungaria 3—1, Franța — Austria 6—1.

CLASAMENT: 1. Franța 4 p (7—3); 2. Ungaria 4 (6—3); 3. R.F. a Germaniei 4 (5—3); 4. Austria 0.

GRUPA C: România — R.D. Germană 1—0, U.R.S.S. — Suedia 2—1, R. D. Germană — U.R.S.S. 0—0, Suedia — România 1—0, R.D. Germană — Suedia 2—1, U.R.S.S. — România 2—0.

CLASAMENT: 1. U.R.S.S. 5 p; 2. R.D. Germană 3; 3. Suedia 2; 4. România 2.

GRUPA D: Anglia — Italia 1—0, Iugoslavia — Spania 1—0, Anglia — Spania 2—1, Iugoslavia — Italia 1—0, Anglia — Iugoslavia 1—1, Italia — Spania 3—1.

CLASAMENT: 1. Anglia 5 (4—2); 2. Iugoslavia 5 (3—1); 3. Italia 2; 4. Spania 0.

La egalitate de puncte criteriile de departajare a echipelor au fost în ordine: golaverajul prin scădere, numărul mai mare de goluri marcate, rezultatele directe dintre echipe.

SEMIFINALELE: U.R.S.S. — Turcia 2—1, Anglia — Franța 2—0.

FINALELE: U.R.S.S. — Anglia 1—0, Turcia — Franța 1—1.

Clasament: 1. U.R.S.S.; 2. Anglia; 3. Turcia (prin tragere la sorți); 4. Franța.

● Pe ce drum trebuie îndrumați juniorii noștri: al rezultatelor imediate sau al instruirii și formării de fotbaliști de valoare?

O dată cu jocurile finale de sîmbăta trecută a luat sfîrșit una din cele mai interesante și mai pline de neprevăzut ediții ale tradiționalului Turneu Internațional de Juniori U.E.F.A.

Ediția 1967 a XX-a desfășurată în opt orașe din Turcia în mijlocul unui mare interes (10—35 000 spectatori la jocurile din grupe, 50—60 000 la cele din turul final) poate fi considerată drept turneul paradoxurilor și al rezultatelor contradictorii.

Într-adevăr, au fost echipe care au jucat foarte bine, au practicat un fotbal mai tehnic, modern, dar nu s-au calificat: **Bulgaria, Ungaria, R. F. a Germaniei, Suedia, România, Iugoslavia.** Mai mult chiar, au fost reprezentative care au excelat în joc, dar nu au reușit nici un punct! Este cazul **Belgiei, Austriei și Spaniei**, care însă sau nu au avut portari de valoare (Belgia) sau au fost lipsite complet de eficacitate la poartă.

Jocul rezultatelor a fost la fel de pasionant, contrazicîndu-se unul cu altul și făcînd să intre în funcțiune diferite prevederi regulamentare pentru departajarea echipelor aflate la egalitate de puncte. Numai cîteva exemple: **Bulgaria—Polonia 2—1, Polonia—Turcia 1—0, Turcia—Bulgaria 1—0** (grupa A). **Franța—R. F. a Germaniei 1—0, Ungaria—Franța 2—0, R. F. a Germaniei—Ungaria 3—1** (grupa B) sau **România—R.D.G. 1—0, Suedia — România 1—0, R.D.G.—Suedia 2—1.** În primele două grupe au fost înregistrate cazurile, destul de rare, de egalitate de puncte (4) între cîte trei echipe!... Ceea ce, firește, a fost în folosul interesului pentru competiție, dar nu și în al unor echipe care — cum spuneam — au jucat mai bine decît cele calificate pentru semifinale. Dar, acesta este fotbalul...

CIFRE CONTRA... CIFRE

Desigur că în fața rezultatelor obținute de reprezentativa noastră de juniori (1—0, 0—1 și 0—2) și, în consecință, a locului — nesatisfăcător — ocupat în grupă (4) este foarte greu să încerci să demonstrezi că, totuși, juniorii români au făcut o bună impresie la Ankara și Konya și că au cucerit aprecieri pentru jocul lor tehnic și spectaculos, din partea spectatorilor, presei sportive și specialiștilor. Pentru cei care citesc aceste rînduri ale unui martor ocular desigur că nu contează, de pildă, comentariile (făcute în două rînduri), ale postului de radio Ankara, al cărui crainic sportiv a calificat echipa noastră drept cea mai tehnică, cu un joc modern, care a invitat — mai ales în ultima partidă — la spectacol de nivel ridicat, ci cifrele seci care se înregistrează și rămîn înscrise în istoria Turneului U.E.F.A. și în palmaresul reprezentativei noastre.

Sînt însă fapte care trebuie subliniate pentru că ele exprimă talent și perspective și promit cîștiguri pentru fotbalul nostru. Mai întîi însă, cîteva cifre edificatoare:

În meciul România — R. D. Germană. Cornere: 4—6; șuturi: 17 (9 pe poartă, 8 afară) —7 (3+4); ocazii: 11—5; cele mai mari au fost ratate de Neagu și Marica (2); bare: 1—1.

În meciul România — Suedia. Cornere: 8—2; șuturi: 12 (6+6) —5 (2+3); ocazii: 9—3 (cele mai mari ratate de Coman și Marica). Cifrele sînt înregistrate numai în prima repriză; în a doua nu a fost posibil din cauza ploii.

În meciul România — U.R.S.S. Cornere: 10—1; șuturi: 18 (8+10) —6 (2+4); ocazii: 8—4 (cele mai mari pierdute de Iordănescu, Marica și Tătaru); bare: 1—0.

De aici rezultă că echipa noastră a fost superioară teritorial, a tras mai mult la poartă decît adversarii, și-a creat mai multe ocazii, dar în unele situații nu a avut precizie, iar în altele șansă. În schimb, juniorii suedezi și apoi cei sovietici au fost mai norocoși, înscriindu-ne goluri nu din combinații, ci din acțiuni individuale.

ECHIPA GRUPEI C

Urmărind jucătorii în cinci din cele șase partide disputate în cadrul grupei C, am încercat să schițez o selecționată a acestei grupe: *LJUNG*, Suedia *(SCHNEIDER*, R.D.G.) — *KURKIN (U.R.S.S.), IONESCU* (România), *HANSSON* (Suedia), *DOST* (R.D.G.) — *PATRIKEEV* (U.R.S.S.) *FRIBERG* (Suedia), *IORDĂNESCU* (România)— *MASLAEV* (U.R.S.S.), *NEAGU* (România), *SCHÜTZE* (R.D.G.).

CE A ARĂTAT BUN ECHIPA NOASTRĂ

● O bună pregătire fizică, mai ales rezistență. Aceasta i-a permis să forțeze jocul tocmai în repriza a doua, în special în finalurile meciurilor. Faptul este cu atît mai mult de subliniat cu cît juniorii noștri au jucat pe terenuri umede, alunecoase, care au pretins eforturi deosebite.

● S-a adaptat repede la starea terenurilor. Tinerii noștri fotbaliști au cules cu regularitate balonul, au pasat precis pe jos, s-au grupat în jurul celui care avea balonul, au făcut dese schimbări de direcție de atac, care au surprins adversarul.

● Cu foarte puține excepții, au stăpînit mijlocul terenului, printr-o conlucrare foarte bună între jucătorii din apărare și cei din atac. De aici au fost inițiate majoritatea acțiunilor ofensive.

● O tehnică individuală bună, la unii chiar foarte bună (**Tătaru, Iordănescu, Coman, Crișan, Neagu, Marica, Ionescu**). Din acest punct de vedere, acești jucători, îndrumați și în viitor cu atenție la cluburile lor, pot deveni foarte curînd „buni pentru categoria A".

AU LIPSIT ÎNSĂ „SAREA ȘI PIPERUL" FOTBALULUI

Ceea ce a lipsit însă, echipei și aceste lucruri nu pot fi rezolvate numai în cadrul lotului și nici într-un timp relativ scurt, ci numai la cluburi) au fost golurile, ceea ce a dus la ratarea calificării.

1. Insuficientul bagaj de mijloace tactice pentru combaterea diferitelor apărări ermetice. Așa se explică de ce echipa română a atacat mult pe centru, unde aglomerația era mai mare și nu pe laturile terenului, pe unde, de altfel, a și reușit cele mai periculoase acțiuni și și-a creat mai multe ocazii.

2. Emotivitatea, izvorîtă din lipsa de experiență a unor juniori pentru astfel de turnee, a influențat negativ trasul la poartă. Iordănescu, de pildă, primind liber o minge în fața porții, s-a pierdut pur și simplu și a pasat... în urmă, în loc să rela la poartă.

3. Trasul la poartă a fost destul de frecvent, dar imprecis și neinspirat. Majoritatea șuturilor au mers pe sus, deși portarii adverși s-au dovedit din primele minute excelenți la mingile pe sus și deși terenul alunecos impunea șuturi pe jos, pentru că mingea prinde mai multă viteză și poate surprinde pe portar.

4. Atacul pentru deposedare la unii jucători (**Viciu, Ștefan, Doboș, Ionescu**) este prea decisiv, riscant, fără șanse de revenire; la alții (**Tătaru, Mirăuță, Crișan**) nehotărît; își feresc picioarele și pierd balonul.

Pe scurt, un joc de bună factură tehnică, dar un singur gol marcat și un clasament modest, acesta este bilanțul participării echipei noastre la a XX-a ediție a Turneului U.E.F.A.

ALTERNATIVA JUNIORILOR

În legătură cu activitatea echipei reprezentative de juniori se pune însă o întrebare: care trebuie să fie drumul ei, ce scop să țintească? Există două alternative:

— Or urmărește rezultate imediate și în acest caz ar trebui să revenim la vechi metode abandonate pe care însă azi le aplică multe alte federații, care selecționează jucători tineri bine dezvoltați, cu musculatura formată și cu experiență competițională, mai ales că — așa cum s-a întîmplat la Ankara — delegatul U.E.F.A. procedează cu o mai mică exigență la verificarea vîrstei juniorilor (pe baza pașapoartelor — singura legitimație admisă de regulamentul Turneului și pe care poate fi înscris numai anul nașterii). Nu-i o garanție a succesului (Bulgaria și R.D.G. nu s-au calificat, iar Turcia n-a ajuns în finală), dar oricum nu joci cu juniori neexperimentați, ci cu juniori mai... trecuți, care mai dau speranțe. Un fel de a-ți fura singur căciula, pentru performanțe efemere.

— Or echipa națională continuă să meargă pe drumul început, de a selecționa pe cei mai talentați **JUNIORI**, care să învețe să joace tot mai bine fotbal și să devină, mai curînd sau mai tîrziu, cadre formate pentru loturile reprezentative de seniori. Pentru că cei mai mulți fotbaliști celebri, ieri sau azi chiar, s-au ridicat din echipe U.E.F.A. nu din cele cîștigătoare, ci din cele necalificate: **Eon, Herbin** (Franța), **Nicolay** (Belgia), **Iusufi** (Iugoslavia), **Mazzola** (Italia), **Geleta** (Cehoslovacia), **Pohl, Liberda** (Polonia), **Greaves** (Anglia) — ca să citez numai cîteva nume.

Personal, sînt adept al ultimei alternative, al echipelor de juniori care să formeze jucători, nu să cucerească titluri, ca scop principal. De altfel, această problemă revista noastră o va supune discuției unor antrenori și specialiști pentru deplina ei elucidare în raport cu interesele fotbalului nostru.

Petre GAȚU

„MĂ NUMESC EUSEBIO" (XII)

În cel mai mare oraș din Mozambic, Laurenço Marques, în cartierul populației de culoare, venea pe lume acum 25 de ani, într-o familie numeroasă, Eusebio da Silva Ferreira. Înainte chiar de a buchisi abecedarul, micul Eusebio a făcut cunoștință cu mingea. Iată și primul „manager": senor Chico, cel care, iubind copiii și fotbalul, a alcătuit pentru ei o echipă. Escudos cu escudos se adunau și din acești bani s-a cumpărat primul echipament și o minge adevărată. Copilăria și adolescența lui Eusebio sînt trepte pe drumul spinos dar plin de bucurii al gloriei fotbalistice, iar cheia succesului era marele talent și pofta nesecată de joc a celui ce, adolescent fiind, uimise Mozambicul. Numele său începe să circule și în ziarele sportive din Portugalia iar în anul 1960 Eusebio părăsește meleagurile natale și echipa sa Sporting, pentru Benfica Lisabona. Debutînd într-un meci internațional inter-cluburi Eusebio înscrie trei goluri în poarta celebrei echipe Santos. Eusebio devine titular la Benfica și vedeta sa numărul unu. Primul meci în reprezentativa Portugaliei a coincis cu o surprinzătoare înfrîngere în fața Luxemburgului. El se menține însă în echipa națională făcînd apoi cîteva partide excelente, printre care cu Real Madrid și F. C. Santos.

La Londra, Benfica joacă în finala C.C.E., cu Milano dar pierde. Decepția lui Eusebio trece însă repede, căci foarte curînd vine la Lisabona prietena sa din copilărie, Flora. „Perla neagră" se întîlnește acum cu... dragostea!

După ce face parte din echipa F.I.F.A. în meciul contra Angliei, la întoarcerea de la Londra Eusebio intră în stagiul militar.

Eusebio joacă apoi în Brazilia, iar la începutul sezonului 1963/64 face parte din echipa U.E.F.A. contra Scandinaviei.

„Sînt atît de fericit, încît nici nu vă puteți închipui. Și știți de ce? Fiindcă Eusebio n-a jucat tot meciul. Dacă ar fi jucat toate cele 90 de minute, ar fi fost rău de mine..."

ÎN COLECȚIE – AL DOILEA TRICOU U.E.F.A.

La inaugurarea noului sezon, am fost din nou chemat în echipa U.E.F.A., de data aceasta cu încă doi colegi de la clubul meu — José Augusto și Simoes. Am jucat cu echipa reprezentativă a Iugoslaviei.

Era vorba de un meci ale cărui încasări au fost donate sinistraților de pe urma cutremurului din Skoplje.

În acest meci am obținut o victorie categorică învingîndu-ne adversarii cu 7—2. A fost ziua noastră cea mare, José Augusto a înscris un gol, iar eu patru.

Spectatorii au fost încîntați de exhibiția noastră iar după terminarea partidei, am fost felicitați și de adversarii noștri. Nu erau zgîrciți în privința laudelor. Portughezii, au fost cei mai buni jucători de pe teren, au înscris cinci din cele șapte goluri ale echipei U.E.F.A.

LA ORIZONT C.M. DIN ANGLIA

Sezonul internațional 1964—65 a început foarte bine. Atît pentru echipa națională, cît și pentru mine, deoarece am învins la 15 noiembrie Spania cu 2—1. Ambele goluri le-am înscris eu.

Bucuria noastră a fost mare, cu toate că era vorba de un joc amical, nu așa de important ca întîlnirile internaționale care urmau.

Prima dintre ele, cea cu Turcia, a avut loc la 25 ianuarie 1965 și a constituit o „trecere prin foc" în cadrul calificărilor pentru turneul final al campionatului mondial. Locul de desfășurare a fost stadionul național din valea Jamor.

După ceremonialul obișnuit, arbitrul spaniol Juan Gardezabal a chemat echipele la întrecere. Echipa Portugaliei a evoluat în următoarea formație: Costa Pereira — Festa, Arcanjo, Jose Carlos, Pedro Gomes — Graca, Coluna — Jose Augusto, eu, Torres, Simoes.

Odată cu fluierul de începere, ne-am aruncat în atac. Spectatorii ne susțineau și ne încurajau. În min. 17 Coluna a înscris primul gol dintr-o lovitură liberă, iar cinci minute mai tîrziu am finalizat și eu o situație destul de dificilă în fața porții oaspeților, înscriind al doilea gol. Cu această ocazie ne-am lovit Torres, Varol și eu. Noi ne-am revenit repede. În schimb jucătorul turc Varol s-a văitat tot timpul jocului. Spre sfîrșitul primei reprize, turcii au reușit să reducă din handicap.

La reluare, Jaime Graca printr-un șut-bombă a înscris cel de al treilea gol. A fost un gol splendid!

În min. 12 arbitrul a dictat o lovitură indirectă în careul de 16 m al echipei oaspe. Portarul s-a așezat în fața noastră în așa fel încît să micșoreze unghiul de tragere. În momentul cînd Coluna mi-a pasat încet, am șutat în colțul drept al porții, înscriind. Înainte de terminarea partidei, am mai înscris un gol dintr-o lovitură liberă.

Să începi jocurile de calificare cu o ploaie de goluri dintre care eu am înscris trei, nu era rău. Și această partidă, denumită de mulți „săritura leului", a influențat comportarea noastră în celelalte întîlniri care au avut loc după 3 luni.

★

În aprilie, ne-am deplasat în Turcia și Cehoslovacia. Primul meci l-am susținut în fața publicului turc.

A avut loc pe stadionul „19 mai" din Ankara. Un mare număr de spectatori, peste 40.000, și-au încurajat echipa națională din primul pînă în ultimul minut.

Înaintea meciului, pe terenul de joc, a fost adus steagul portughez, jucătorii făcînd un tur cu el iar spectatorii i-au răsplătit cu aplauze. Cînd cele două echipe au apărut pe teren, conduse de arbitrii sirieni și au defilat în fața persoanelor oficiale corul miilor de voci a intonat imnul național turc.

Începu jocul. Așa cum se presupunea, era mult mai greu decît cel de la Lisabona. Prima repriză s-a încheiat cu un scor alb. În ultimul minut de joc am înscris unicul gol care ne-a adus victoria.

Un fundaș turc m-a faultat. Eu am executat lovitura liberă. Unii dintre jucătorii adverși discutau cu arbitrul în privința distanței regulamentare a „zidului". M-am uitat atent în față. Mi-am luat avînt și am expediat un șut-bombă. Mingea se odihnea în plasă!

Un singur gol a fost suficient ca să învingem în-